

Sygn. akt: I C 813/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Dalkowska
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Bronk-Marwicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 listopada 2016 r. w G.

sprawy z powództwa **A. W.**

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda A. W. kwotę 32.153,69 (trzydzieści dwa tysiące sto pięćdziesiąt trzy złote i 69/100) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 31.169,69 złotych od dnia 3 grudnia 2015r do dnia zapłaty, od kwoty 984,00 złotych od dnia 12 stycznia 2016r do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda A. W. kwotę 7425,00 złotych tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 4817,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 164,57 złotych tytułem kosztów postępowania/

Sygn. akt I C 813/16

UZASADNIENIE

Powód A. W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Zakładu (...) kwoty 32.153,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 31.169,69 zł od dnia 3.12.2015r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 984 zł od dnia 12.01.2016r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę powstałą wskutek uszkodzenia jego pojazdu z winy sprawcy, ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

Powód wskazał, iż w dniu 31.10.2015r. doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu jego samochód marki T. (...) o nr rej. (...). Dodał także, iż w dniu 2.11.2015r. zgłosił szkodę pozwanemu ubezpieczycielowi, który na podstawie sporządzonej kalkulacji naprawy ustalił i wypłacił mu odszkodowanie w wysokości 70.412,09 zł. W ocenie powoda prawidłowa kwota odszkodowania winna wynosić jednak 101.581,78 zł zgodnie z wykonaną na jego zlecenie ekspertyzą. Do zapłaty pozostała zatem kwota 31.169,69 zł. Powód wyjaśnił, iż różnica w wysokości spowodowana jest przyjęciem przez pozwanego niskich stawek za robocizną oraz przyjęciem cen części nieoryginalnych. Powód nadmienił także, iż na kwotę dochodzoną niniejszym pozwem składa się również kwota 984 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia kosztorysu oraz analizy dokumentów i korespondencji z pozwanym.

(pozew k. 2 – 5)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu wskazując, iż wypłacił należne odszkodowanie, które w całości rekompensuje poniesioną szkodę. Zdaniem pozwanego stawka w wysokości 49 zł netto oraz zastosowanie części zamiennych oryginalnych obniżonych o 24 % było zasadne a kalkulacja sporządzona przez niego jest w pełni prawidłowa. Pozwany zakwestionował także wydatek związany z kosztami sporządzenia kalkulacji, wskazując, iż każdy zakład naprawczy sporządza taką kalkulację przed naprawą bez jakichkolwiek opłat. Zdaniem pozwanego nie zaszły również żadne okoliczności uzasadniające jego sporządzanie. Brak jest związku przyczynowego między poniesionym wydatkiem za sporządzenie kosztorysu a zaistniałym wypadkiem.

(odpowiedź na pozew k. 28 – 29).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 października 2015r. doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu pojazd powoda marki T. (...) o nr rej. (...).

Sprawca szkody ubezpieczony był w ramach odpowiedzialności OC u pozwanego.

(okoliczności bezsporne).

Powód w dniu 3.11.2015r. zgłosił szkodę pozwanemu, który ustalił i wypłacił mu odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu w wysokości 70.412,09 zł. Powód nie zgadzając się z ustaleniami pozwanego zlecił wykonanie kalkulacji naprawy niezależnemu rzeczoznawcy, który ustalił koszty naprawy pojazdu powoda na kwotę 101.581,78 zł. Koszt sporządzenia kalkulacji, zgromadzenia i analizy akt szkody oraz korespondencji i telefonów jaki poniósł powód wyniósł 984 zł.

(okoliczność bezsporna: kalkulacja k. 10 – 18, faktura k. 19)

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powoda marki T. (...) o nr rej. (...) wynosi 102.435,84 zł przy przyjęciu stawek za prace blacharskie i lakiernicze w wysokości odpowiednio 130 zł i 140 zł za godzinę, które są średnimi stawkami za prace naprawcze na terenie województwa (...).

(dowód: opinia biegłego sądowego P. K. k. 48 – 51 i 53 - 60)

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty przedłożone przez strony, a także złożone i sporządzone do akt szkody mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego szkody przeprowadzonego przez pozwanego, zaś fakt ich sporządzenia nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Ponadto, Sąd uwzględnił, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, opinię biegłego sądowego P. K. w zakresie ustalenia celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powoda powstałych w wyniku kolizji z dnia 31 października 2015r. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia jest wiarygodna została ona bowiem sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z zakresu wyceny pojazdów samochodowych. Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii i sporządził ją, uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Ponadto żadna ze stron jej w zasadzie nie kwestionowała. Pozwany zarzucił jedynie, iż wartość pojazdu przed szkodą została źle ustalona z uwagi na wcześniejszą szkodę, jednak podkreślić należy, iż pozwany nie kwestionował w toku niniejszego postępowania, iż doszło do szkody częściowej, gdyż wartość kosztów naprawy nie przewyższa wartości pojazdu przed szkodą. Ponadto zarzuty odnośnie wcześniejszej szkody są w ocenie sądu spóźnione. Pozwany pomimo przedłużenia mu terminu o kolejne 7 dni zarzuty zgłosił dopiero po ponad 3 tygodniach od otrzymania opinii. Nadto jak wynika z analizy akt szkody pozwany (k.108 akt szkody) dysponował wiedzą o wcześniejszej szkodzie tego pojazdu, a zatem nie

były to okoliczności nowe nieznanne wcześniej pozwanemu, których nie mógł wcześniej zgłosić. Co więcej jak wynika z akt szkody sam również wyliczył wartość pojazdu sprzed szkody na kwotę wyższą niż koszty naprawy ustalone przez biegłego. Dodatkowo wskazać należy, iż wcześniejsza szkoda dotyczyła innego obszaru naprawy, albowiem przodu pojazdu. Natomiast obecnie doszło do uszkodzenia tyłu pojazdu, a jak wynika z opinii biegłego pomiar powłok lakieru wskazuje, iż pojazd ten nie był w tym zakresie wcześniej naprawiany. Z tych też względów w ocenie sądu brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutów pozwanego i dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej biegłego, zwłaszcza, iż nie kwestionował on ustalonych przez biegłego kosztów naprawy pojazdu, a jedynie wartość pojazdu przed szkodą. Nie zgłosił również żadnego zastrzeżenia odnośnie oddalenia przedmiotowego wniosku.

W niniejszym procesie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 31.169,69 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy jego pojazdu. Pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności co do zasady. Kwestią sporną pozostawała wysokość uzasadnionych i celowych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, a w szczególności zastosowanie przy ewentualnej naprawie części oryginalnych i wysokości stawek za prace naprawcze.

Normatywną podstawą odpowiedzialności pozwanego są przepisy art. 805 k.c. oraz art. 822 k.c. i art. 824¹k.c. W niniejszej sprawie należy mieć również na względzie treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, za uszkodzenie pojazdu mechanicznego, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003r. sygn. akt III CZP 32/03, opubl. Monitor Prawniczy 2004/2/81). Podkreślić również należy, jak wskazuje się w orzecznictwie przedmiotu, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.11.1970 r., II CR 425/72, OSNCP Nr 6/1973, poz. 111). Zakład ubezpieczeń, jako strona umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej nie będącej stroną umowy – tj. poszkodowanemu – jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym poszukiwania firmy sprzedającej części najtaniej (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03). Sama bowiem okoliczność, że na rynku dostępne są części zamienne w niższej cenie, nie uprawnia pozwanego ubezpieczyciela do obniżenia cen tych części. Ponadto w niniejszej sprawie zważyć należy, iż pojazd w dacie szkody był pojazdem rocznym, a jak wynika z opinii biegłego oraz okoliczności sprawy pojazd ten nie był wcześniej uszkodzony i naprawiany w spornym zakresie, o czym świadczy pomiar powłoki lakieru. Nadto brak jest również informacji, aby uszkodzone części były nadmiernie zużyte, co uzasadniałoby obniżenie wartości części lub też aby zamontowane w nim były części nieoryginalne. Wobec tego w ocenie sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż w dacie szkody uległy uszkodzeniu części nieoryginalne. Co więcej pozwany dokonał oględzin pojazdu powoda po szkodzie, a zatem miał możliwość sprawdzenia jakie części uległy uszkodzeniu. Pomimo tego pozwany nie zaznaczył, aby w jego ocenie uszkodzeniu uległy części nieoryginalne, czy wcześniej uszkodzone. W konsekwencji w ocenie sądu zachodziły pełne postawy do zastosowania części nowych i oryginalnych. Należy wskazać, iż celem naprawy jest przywrócenie stanu pojazdu sprzed kolizji, a nie jedynie przywrócenie go do stanu używalności. Ponadto pozwany w żaden sposób nie wykazał ani też nie wskazał podstawy obniżenia cen części o 24% oraz obniżenia pracochłonności niektórych prac i wartości na materiał lakierniczy 25%, co powoduje, iż przyjęte wskaźniki są w ocenie sądu całkowicie dowolne i niczym nieuzasadnione. W związku z tym skoro ani z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie ani ustaleń biegłego nie wynika, aby uszkodzeniu uległy części nieoryginalne, to w ocenie sądu brak jest podstaw do obniżenia cen za części zamiennie czy też stosowania zamienników

nieoryginalnych, zwłaszcza, iż nawet pozwany poza 7 elementami w swojej kalkulacji naprawy nie przyjął do naprawy części alternatywnych, a jedynie obniżył wartość części oryginalnych. Z tych też względów sąd uznał, iż niezbędne i celowe oraz ekonomicznie uzasadnione wydatki do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji winny uwzględniać ceny części zamiennych nowych i oryginalnych.

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie opinii biegłego sądowego P. K. ustalił koszt naprawy pojazdu powoda na kwotę 102.435,84 zł. Biegły uwzględnił przy tym średnie stawki za roboczegodzinę prac blacharskich i lakierniczych żądane przez powoda na poziomie odpowiednio 130 zł i 140 zł wskazując, iż są one stosowane przez zakłady naprawcze na terenie T.. Jedynie w przypadku naprawy w (...) statki te należałoby zwiększyć do 150/170 zł/h. Ponadto biegły wskazał także, iż stawka na poziomie 49 zł, jak przyjął pozwany, nie jest stosowana w żadnym zakładzie naprawczym, dlatego też w ocenie sądu brak jest podstaw do jej uwzględnienia. Wskazać bowiem należy, iż poszkodowany ma prawo wyboru warsztatu naprawczego, który dokona naprawy pojazdu, a odszkodowanie obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. W konsekwencji przyjęcie stawek na poziomie jaki przyjął pozwany nie dawałoby powodowi nie tylko swobody wyboru zakładu naprawczego ale uniemożliwiłoby mu w ogóle zlecenie naprawy. Dodać również należy, iż pozwany poza wskazaniem w niniejszej sprawie, iż stawka w wysokości 49 zł jest prawidłowa nie wskazał sposobu, jak i podstaw ustalenia jej na przyjętym przez siebie poziomie. Także akta szkody nie zawierają żadnego dokumentu, który uzasadniałby zastosowanie takiej stawki. Dlatego też zdaniem Sądu zasadne jest wyliczenie kosztów naprawy pojazdu powoda przy zastosowaniu stawek stosowanych na wolnym rynku i ustalonych przez biegłego. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że wysokość szkody, jaką poniósł powód wynosi 102.435,84 zł i stanowi to rzeczywisty i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy jego pojazdu. Wskazać przy tym należy, iż w przypadku, gdy odszkodowanie ustalone jest w oparciu jedynie o metodę kosztorysową, a poszkodowany nie przedstawia faktury za naprawę pojazdu, to nie ma to znaczenia dla powstania obowiązku wypłaty odszkodowania (uchwała SN z dnia 17 maja 2007r., sygn. akt III CZP 150/06). Skoro zaś bezspornie powód otrzymał już od pozwanego kwotę 70.412,09 zł i domaga się obecnie tytułem odszkodowania jedynie kwoty 31.169,69 zł, to sąd był związany żądaniem pozwu uznając za zasadne przyznanie mu w całości dochodzonej kwoty.

Ponadto w ocenie sądu również żądanie powoda w zakresie zwrotu kosztów poniesionych na sporządzenie kalkulacji naprawy i kosztów poniesionych w postępowaniu likwidacyjnym zasługuje na uwzględnienie. Sąd w niniejszej sprawie podziela bowiem pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 18 maja 2004r. w sprawie III CZP 24/04, w której stwierdził, że odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. W ocenie sądu w realiach niniejszej sprawy taka sytuacja miała miejsce. Podkreślić bowiem należy, iż kosztorys, który został sporządzony na zlecenie powoda, jest prawidłowy a koszt naprawy pojazdu powoda w pełni zasadny. Również zastosowane stawki za prace naprawcze jak ustalił sąd w toku niniejszego postępowania są właściwe i występują na rynku trójmiejskim. W konsekwencji kosztorys ten mógł i stanowił podstawę ustaleń w niniejszej sprawie. Z tych też względów nie ulega wątpliwości, iż koszty poniesione w związku z jego wykonaniem winny podlegać zwrotowi na rzecz powoda tak samo jak koszty gromadzenia dokumentacji i jej analizy w celu sporządzenia przedmiotowego kosztorysu i korespondencji z pozwanym. Sąd zważył również, iż powód przedkładając fakturę wykazał ich wysokość dlatego też sąd uznał, iż w oparciu o art. 361 § 1 i 2 k.c. powodowi należy się ich zwrot od pozwanego w wysokości łącznej 984 zł. Niewątpliwie bowiem gdyby pozwany prawidłowo ustalił wysokość kosztów naprawy powód nie byłby zmuszony zlecać tych czynności, które pozostają w ocenie sądu w adekwatnym związku przyczynowym.

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie I wyroku na podstawie art. 822 § 1 i § 4 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. oraz art. 321 k.p.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem należnego odszkodowania kwotę łącznie 32.153,69 zł. Nadto Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. uwzględnił również żądanie powoda w zakresie odsetek od kwoty 31.169,69 zł od dnia 3 grudnia 2015r. do dnia zapłaty, albowiem niewątpliwie pozwany w określonym w art. 817 § 1 k.c. 30 dniowym terminie nie spełnił świadczenia. Ponadto sąd w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z

art. 455 k.c. przyznał również odsetki ustawowe od kwoty 984 zł od dnia 12 stycznia 2016r. do dnia zapłaty mając na względzie, iż pozwany wezwany do uiszczenia tej kwoty nie uczynił tego w określonym terminie.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i obciążył pozwanego jako stronę przegrywającą niniejsze postępowanie kosztami procesu w całości zasadzając od niego na rzecz powoda kwotę 7425 zł, na którą składa się opłata od pozwu w wysokości 1608 zł, wynagrodzenie pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa (4817 zł) oraz poniesione koszty opinii biegłego (1000 zł). Ponadto Sąd w pkt. III wyroku na podstawie art. 5 ust. 3 i 4, art. 8 ust.1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167 poz. 1398 z późn. zm.) nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 164,57 zł tytułem brakujących kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa, na które składają się koszty opinii biegłego.